

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516200147
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2516200147.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: SPP - distribúcia, a.s., Mlynské nivy 44/b, Bratislava, IČO: 35 910 739, zastúpenej advokátom: Mgr. Miroslav Hanec, Hruštiny 602, Žilina, proti žalovaným: 1/ W. P., nar. X. O. XXXX, bytom C. T. XX/XX, R., zastúpenému advokátom: JUDr. Pavol Gráčík, Farská 40, Nitra, 2/ BREZINA, s.r.o., Hoštáky 33, Piešťany, IČO: 46 477 250, o zaplatenie 1.602,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 15. októbra 2018 č. k. 15C/13/2016-69, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo vzťahu k žalovanému 1/ (výrok I a III) **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Odvolanie žalovaného 1/ v napadnutej časti výroku II rozsudku súdu prvej inštancie **o d m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.602,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.602,55 eur od 15.1.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobu voči žalovanej 2/ zamietol, III. žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %, IV. žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 2 písm. c/ bod 11, § 3 písm. c/ bod 10, § 47 ods. 1, § 70 ods. 2 písm. a/ až c/, § 82 ods. 1 písm. a/, ods. 2 a 3, § 95 ods. 1 písm. I/ zákona č. 251/2012 Z. z. energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoE“), § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. z.“), § 3 ods. 2, § 4 ods. 4, § 7 ods. 1 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 265/1999 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach pripojenia, dodávok a merania plynu, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania.

Vecne dôvodil, že žalobou doručenou súdu dňa 15.1.2016 sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným zaplatenia 1.602,55 eur spolu s úrokom z omeškania. Žalobu odôvodnila tým, že na odbernom mieste T. XX, N. - reštaurácia (ďalej len „odberné miesto“) bola zmluva ukončená a od 3.10.2013 žalovaní odoberali plyn bez zmluvy, čím dochádzalo k neoprávnenému odberu plynu a teda k vzniku škody. Demontáž plynomeru bola vykonaná 13.5.2014.

Žalovaný 1/ namietal, že so žalovanou 2/ mal uzavretú nájomnú zmluvu, podľa ktorej v cene nájmu neboli zahrnuté úhrady za elektrickú energiu, plyn, vodné, stočné atď., ktoré mal nájomca na základe svojich uzavretých zmlúv uhrádzať priamo dodávateľom týchto energií a služieb. Žalovaný 1/ mal za to, že nemôže byť považovaný za odberateľa plynu, nakoľko on sám plyn neodobral a preukázateľne nehnuteľnosť neužíval. Žalovaná 2/ sa k žalobe nevyjadřila.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že odberné miesto je vo výlučnom vlastníctve žalovaného 1/. Na meradle, ktoré bolo demontované dňa 13.5.2014 bol

nameraný stav 24.482 m³. Žalovaná 2/ mala so žalobkyňou uzavretú zmluvu o dodávke plynu, ktorá bola ukončená a od 3.10.2013 dochádzalo na odbernom mieste k neoprávnenému odberu plynu. Množstvo odobratého plynu a jeho cena spornými neboli. Spornou a namietanou skutočnosťou bolo ustálenie otázky zodpovednosti subjektu za neoprávnený odber plynu. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak vlastník nehnuteľnosti odovzdá nehnuteľnosť do užívania tretej osoby bez toho, aby táto mala uzatvorenú zmluvu o dodávke plynu, alebo aby takúto zmluvu mal uzatvorenú on sám a zároveň na odbernom mieste dochádza k odberu plynu, musí byť samotný vlastník na účely náhrady škody podľa § 82 ZoE považovaný za odberateľa plynu (poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/308/2017). Vo svojej podstate ide o objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu, keď pre vznik zodpovednosti za škodu nie je podstatné, či zodpovedný subjekt - odberateľ plynu (v zmysle už uvedeného vlastníka nehnuteľnosti - odberného miesta) vznik škody zavinil alebo nie. V danom prípade súd skúmal aj to, či žalovaný 1/ oznámil žalobkyňi uzavretie nájomnej zmluvy, resp. či sa žalovaný 1/ presvedčil, či je k odbernému miestu riadne uzavretá zmluva o dodávke plynu po celú dobu nájmu. Žalovaný 1/ uviedol, že o nájomnej zmluve informoval žalobkyňu až v štádiu reklamácie faktúry za neoprávnený odber plynu. Dodal, že vlastník nehnuteľnosti má zo svojho vlastníckeho práva vyplývajúce nielen oprávnenia (napr. vec užívať, nakladať s ňou atď.), ale aj povinnosti - zabezpečovať údržbu, platiť daň, zabezpečovať úhrady za energie, ak sú odoberané atď. Pokiaľ si žalovaný 1/ dohodol so žalovanou 2/ v nájomnej zmluve, že zmluvu o dodávke plynu má povinnosť uzavrieť samotný užívateľ odberného miesta a za odobratý plyn aj platiť úhradu, bolo povinnosťou žalovaného 1/ oznámiť tieto skutočnosti žalobkyňi, alebo sa aspoň presvedčiť, či tak urobila žalovaná 2/. Bolo prvoradou povinnosťou žalovaného 1/ úhrady za plyn zabezpečiť, alebo sa aspoň presvedčiť, či počas nájomného vzťahu sú tieto úhrady realizované. Svoje povinnosti si žalovaný 1/ nesplnil a súd prvej inštancie preto vyhodnotil, že ako vlastník odberného miesta zodpovedá za neoprávnený odber plynu v plnom rozsahu. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie nemal za preukázané, kto skutočne plyn spotreboval. Plyn mohol spotrebovať žalovaný 1/, žalovaná 2/, nie je vylúčená ani spotreba plynu treťou osobou, napr. na podklade podnájomnej zmluvy, o ktorej nemusel mať vedomosť ani žalovaný 1/. Žalovaný 1/ zodpovedá za neoprávnený odber plynu na odbernom mieste v období od 3.10.2013 do 13.5.2014. Súd prvej inštancie preto žalobe vo vzťahu k žalovanému 1/ vyhovel (vrátane požadovaného príslušenstva, nakoľko žalovaný 1/ sa dostal s plnením do omeškania). S prihliadnutím na ustálenie zodpovedného subjektu za neoprávnený odber plynu, súd žalobu voči žalovanej 2/ zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. čl. 17, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), vecne úspechom žalobkyne voči žalovanému 1/ v celom rozsahu. Žalobkyňi preto priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k žalovanej 2/ súd prvej inštancie konštatoval jej plný úspech; pretože jej však v tomto konaní žiadne trovy nevznikli, nebola jej náhrada trov priznaná.

2. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti (výrok I), v zamietajúcej časti vo vzťahu k žalovanej 2/ a v časti trov konania (výrok III), podal včas odvolanie žalovaný 1/. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP. S názorom súdu prvej inštancie sa nestotožnil. V danej veci bol preukázaný nájomný vzťah medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ na základe nájomnej zmluvy z 1.10.2012 (v tom čase bol stav plynomeru 13.491 m³ a žalovaný 1/ ukončil odber na danom mieste). Bolo zrejmé a nesporné, že žalovaná 2/ uzatvárala túto nájomnú zmluvu s úmyslom prevádzkovať reštauráciu. Nájomný vzťah trval do 5.2.2014. Takmer súčasne so založením nájomného vzťahu na základe nájomnej zmluvy, došlo zo strany žalovaného 1/ k ukončeniu odberu plynu na odbernom mieste k 5.11.2012. Je zrejmé, že väčšinu sporného obdobia nebol možný odber plynu žalovaným 1/. Žalovaná 2/ založila vlastnú zmluvu o dodávke plynu, keďže prevádzkovala na odbernom mieste reštauráciu a žalovaný 1/ v rámci svojej dispozície nemal právo zisťovať obsah a plnenie tejto zmluvy medzi žalovanou 2/ a dodávateľom plynu. Stav na meradle v čase odovzdania nehnuteľnosti žalovanou 2/ žalovanému 1/ bol 24.342 m³, pričom obdobie, v rámci ktorého došlo k zvýšeniu hodnôt na plynomere bol obdobím trvania nájomnej zmluvy a žalovaný 1/ nemal právo zasahovať do práv žalovanej 2/ vyplývajúcich z nájomnej zmluvy. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva objektívna zodpovednosť vlastníka nehnuteľností za odber uskutočnený treťou osobou. Súd prvej inštancie blanketovým spôsobom odkázal a kopíroval rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne bez snahy zvýrazniť špecifiká tohto prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky vyžadované zákonom v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, neobsahuje ani záver, ktorý by bolo možné zovšeobecňovať. Záver súdu o zodpovednosti žalovaného 1/ za neoprávnený odber plynu nie je odôvodnený. Poukázal na vybrané rozhodnutia všeobecných súdov. Pod pojmom odberateľ sa

chápe osoba, ktorá má uzavretú zmluvu na dodávku plynu. Osobou zodpovednou za neoprávnený odber plynu môže byť ktorákoľvek osoba, ktorá plyn neoprávnene odoberá, nielen vlastník nehnuteľnosti. Namietal i aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne. Ďalej poukázal i na to, že žalobkyňa porušila prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, keď po ukončení platnosti zmluvy o dodávke plynu na predmetnom odbernom mieste toto miesto neodpojila, čím umožnila, aby došlo k neoprávnenému odberu plynu (k demontáži došlo až dňa 13.5.2014). Podstatou celého sporu je nutné chápať v širších súvislostiach ako len v tých, ktoré boli uvádzané v rozsudku.

3. Žalobkyňa navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Napadnutý rozsudok má všetky zákonné náležitosti. Argumentácia žalovaného 1/ inými súdnymi rozhodnutiami nie je na mieste, lebo ide o iný skutkový stav. V danej veci žalobkyňa nevedela a ani nemohla vedieť, kto zemný plyn odoberal. Pokiaľ ide o námietku aktívnej vecnej legitímácie, touto otázkou sa už zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Žalobkyňa v žiadnom prípade neporušila prevenčnú povinnosť, lebo reálne nemohla odberné miesto odpojiť. Žalobkyňa spravuje rozsiahlu sieť s niekoľkými stotisíc odberných miest a nemá dôvod, reálnu možnosť, ani zákonnú povinnosť okamžite po skončení zmluvného vzťahu odberné miesto odpojiť. Bolo by to nemožné a aj nehospodárne.

4. Žalovaná 2/ sa k odvolaniu nevyjadrila.

5. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo vzťahu k žalovanému 1/ dôvodné zrušiť.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoju právnu argumentáciu na preukázaní zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu.

7. Podľa § 82 ods. 1 písm. a/ ZoE neoprávneným odberom plynu je odber bez uzavretej zmluvy o 1. pripojení k prepravnej sieti alebo o pripojení k distribučnej sieti, 2. dodávke alebo združenej dodávke plynu, alebo 3. prístupe do prepravnej siete a preprave plynu alebo prístupe do distribučnej siete a distribúcií plynu.

8. Podľa § 82 ods. 2 ZoE odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, je povinný uhradiť dodávateľovi plynu, prevádzkovateľovi prepravnej siete a prevádzkovateľovi distribučnej siete, prevádzkovateľovi zásobníka skutočne vzniknutú škodu, ak vznikla. Odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, je povinný uhradiť spolu so škodou aj ušlý zisk dodávateľovi plynu, prevádzkovateľovi prepravnej siete a prevádzkovateľovi distribučnej siete.

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmavať, ale aj zo strany verejnosti.

11. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

12. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

13. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

14. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku. Nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie považoval za neoprávneného odberateľa vlastníka nehnuteľnosti (t. j. žalovaného 1/) bez toho, aby vyhodnotil skutočnosť, že odber plynu za predchádzajúce obdobie pred obdobím neoprávneného odberu bol ošetrený zmluvou o dodávke plynu do 2.10.2013, kedy došlo k jej ukončeniu (nie je zrejmé z akého dôvodu) a táto zmluva bola uzavretá so žalovanou 2/ ako nájomcom, ktorý prevádzkoval v danej nehnuteľnosti reštauráciu a dodaný plyn zužitkoval. Konštatovanie súdu prvej inštancie v závere, že plyn mohol spotrebovať žalovaný 1/, žalovaná 2/, nie je vylúčená ani spotreba plynu treťou osobou, nemá podklad vo vykonanom dokazovaní.

15. Zodpovednosť vlastníka nehnuteľnosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu dodávaného do jeho nehnuteľnosti by bolo možné vyvodiť v prípade, ak by sa nedala zistiť osoba, ktorá skutočne neoprávnené odoberala plyn (porov. uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.1.2019 sp. zn. 22Co/5/2018, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.11.2019 sp. zn. 19Co/54/2019).

16. Poukázanie na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/308/2017 v danom prípade nebolo na mieste, nakoľko išlo o odlišný skutkový stav, keď nehnuteľnosť, ktorá bola odberným miestom plynu, bola odovzdaná do užívania tretej osoby bez toho, aby táto mala uzatvorenú zmluvu o dodávke plynu, alebo aby takúto zmluvu mal uzatvorenú vlastník nehnuteľnosti a zároveň na odbernom mieste dochádzalo k odberu plynu. V danej veci však žalovaná 2/ ako nájomca zmluvu o dodávke plynu uzavrela.

17. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného 1/ vo vzťahu k § 415 Občianskeho zákonníka (vyjadrenie žalovaného 1/ k žalobe z 19.5.2016, č. I. 32 a nasl. spisu).

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo vzťahu k žalovanému 1/ (výrok I a III) a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

19. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

20. Osobou oprávnenou podať odvolanie (t. j. osobou, majúcou subjektívnu procesnú legitimáciu) je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd odvolanie žalovaného 1/, ktorým napadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa žalovanej 2/ (výrok II) odmietol ako podané neoprávnenou osobou, z dôvodu nedostatku jeho subjektívneho oprávnenia podať odvolanie voči tej časti rozsudku, ktorá mu nebola v neprospech (§ 359, § 386 písm. b/ CSP).

21. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní posúdiť nárok žalobkyne (v časti, ktorá zostala predmetom konania) s prihliadnutím na argumentáciu žalovaného 1/, postupujúc v súlade s

prejednacou zásadou civilného sporového konania. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadří skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka/strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.